

ผลการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน
เพื่อเสริมสร้างความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย
Results of Providing the Role Playing Experience Together with Storytelling
to Enhance Language Ability and Assertiveness in Early Childhood Children

สุพัสษา บุปศิริ¹ พจมาน ชำนาญกิจ² สำราญ กำจัดภัย³

Suphatsa Buphasiri¹, Potchaman Chumnankit² and Sumran Gumjudpai³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาของเด็กปฐมวัยก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน และ 2) ศึกษาการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ระหว่างการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยของศูนย์พัฒนา เด็กเล็กวัดศรีสว่าง บ้านคำไฮ ตำบลหาดแพง อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม สังกัดเทศบาลตำบลหาดแพง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 20 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน 2) นิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย 3) แบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านภาษา และ 4) แบบประเมินพฤติกรรมการกล้าแสดงออก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และการทดสอบค่าที ชนิด (Dependent Samples)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถด้านภาษาของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. การกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 2.77, S.D. = 0.43$)

คำสำคัญ เด็กปฐมวัย การจัดประสบการณ์ การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน

ความสามารถทางด้านภาษา กล้าแสดงออก

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

²อาจารย์ ดร. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

³ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ABSTRACT

This study aimed: 1) to compare ability in language usage of early childhood children between before and after learning using the activity of role playing together with storytelling for supplementing the experience, and 2) to examine early childhood children's assertiveness during the provision of role playing activity together with storytelling for supplementing the experience. A sample selected by purposive sampling was 20 early childhood children in the Sisawaat Temple Child Development Center, Kham Hai village, Haad Phaeng sub-district, Si Songkhram district, Nakhon Phanom province, who were enrolled in the second semester of academic year 2016. The instruments used comprised: 1) providing the role playing experience together with storytelling, 2) enhancing the early childhood children's language ability and assertiveness, 3) a test of language ability, and 4) a form for assessment of assertiveness. Statistics used in data analysis were percentage, mean, standard deviation, and t-test for dependent samples.

The findings of study were as follows:

1. Language ability of the early childhood children who were provided with experience in role playing together with storytelling after their learning was significantly higher than that before their learning at the .01 level.

2. Assertiveness of the early childhood children who were provided with experience in role playing together with storytelling as developed by this author was at high level ($\bar{x} = 2.77$, S.D. = 0.43).

Keywords : Early Childhood Children, Provision of Experience, Role Playing Together with Storytelling, Enhancing the Language Ability, Assertiveness

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญและมีบทบาทต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศเพราะการศึกษาเป็นการพัฒนาคนให้เจริญงอกงาม ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญา เด็กเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีค่ายิ่ง เป็นผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรม และความเป็นมนุษยชาติ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ควรเริ่มตั้งแต่วัยแรกเกิดโดยการอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัวแล้วรับการเตรียมความพร้อมในช่วงอายุ 3-5 ปี ในสถานศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2544, บทหน้า-หน้า 5) พัฒนาการของเด็กเป็นสิ่งที่มีความต่อเนื่อง พฤติกรรมบางอย่างของเด็กโตอาจจะ เป็นผลเนื่องมาจากพื้นฐานหรือประสบการณ์ในวัยเด็ก (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2554, หน้า 77)

การศึกษาปฐมวัยเป็นการพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึง 5 ปี บนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริม กระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กแต่ละคน ตามศักยภาพภายใต้บริบทสังคม-วัฒนธรรม ที่ได้ก่อกำเนิดอยู่ ด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และความเข้าใจของทุกคนเพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เกิดคุณค่าต่อตนเองและสังคม (กรมวิชาการ, 2546, หน้า 3) หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 มุ่งส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ และพัฒนาการที่ครอบคลุมเด็กปฐมวัยทุกประเภท ตลอดจนการเรียนรู้ที่เหมาะสมตามวัยด้วยปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเด็กกับพ่อแม่ เด็กกับผู้เลี้ยงดู หรือบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาเด็กปฐมวัย เพื่อให้เด็กมีโอกาสพัฒนานตนเองตามลำดับขั้นของพัฒนาการทุกด้าน อย่างสมดุลและเต็มศักยภาพ โดย

การอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และวิถีชีวิตของเด็ก ตามบริบทของชุมชน สังคม และวัฒนธรรมไทย พัฒนาเด็ก โดยรวมผ่านการเล่นและกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย จัด ประสบการณ์การเรียนรู้ให้สามารถดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างมีคุณภาพและมีความสุข (กรมวิชาการ, 2546, หน้า 5)

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ได้ แบ่งช่วงอายุของเด็กปฐมวัยออกเป็น 2 ช่วงอายุ คือ ช่วง ที่ 1 หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปี จัดทำขึ้นสำหรับพ่อแม่ ผู้เลี้ยงดูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการ อบรมเลี้ยงดูและพัฒนาเด็ก เพื่อใช้เป็นแนวทางในการ อบรมเลี้ยงดูและจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสม กับเด็กเป็นรายบุคคล และช่วงที่ 2 หลักสูตรการศึกษา ปฐมวัยสำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี เป็นการจัดการศึกษาใน ลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษา มุ่งให้เด็กมี พัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและ สติปัญญา ที่เหมาะสมกับวัย ความสามารถและความ แตกต่างระหว่างบุคคล การจัดประสบการณ์สำหรับเด็ก ปฐมวัย จะไม่จัดเป็นรายวิชาแต่จัดในรูปของกิจกรรม บูรณาการผ่านการเล่น เพื่อให้เด็กเรียนรู้จาก ประสบการณ์ตรง เกิดความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม (กรมวิชาการ, 2546, หน้า 31-39)

ภาษา คือ ระบบที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือ สำหรับการคิดและการติดต่อสื่อสารประกอบด้วย สัญลักษณ์ที่อยู่รวมกันอย่างมีแบบแผนหรือกฎเกณฑ์ ซึ่งเป็นที่ยอมรับในบริบทสังคมและวัฒนธรรมที่มนุษย์อาศัย อยู่ ภาษาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับชีวิตมนุษย์เนื่องจากเป็น เครื่องมือสำคัญของการคิดซึ่งจะนำไปสู่พัฒนาการทาง เซาว์ปัญญาในขั้นสูง ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการ สื่อสาร เด็กใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสดง ความ ต้องการควบคุมพฤติกรรมของผู้อื่น มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แสดงความเป็นตัวตนของเด็ก ค้นหาข้อมูล คิดจินตนาการ และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ หากไม่มีภาษาติดต่อสื่อสาร ย่อมเป็นไปได้ด้วยความยากลำบาก ภาษาเป็นเครื่องมือ สำคัญสำหรับการเรียนรู้ เด็กใช้ภาษาในการเข้าใจ สิ่งแวดล้อมอย่างมีความหมาย ผู้คนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

โดยมีภาษาเป็นสื่อกลางภาษาช่วยให้มนุษย์สามารถ ถ่ายทอดความคิดที่เป็นนามธรรมได้ ช่วยให้เข้าใจ พฤติกรรมของมนุษย์ทั้งการทำความเข้าใจตนเอง และ สอดคล้องกับ พงศกร ศรเพชร (2556, หน้า 2) กล่าวว่า การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาที่ถูกวิธี ควรส่งเสริม ตั้งแต่วัยอนุบาลจึงจะมีผลทำให้ประสบความสำเร็จในการ เรียนวิชาต่างๆ ในอนาคต พัฒนาการทางภาษาที่สำคัญ อย่างหนึ่งของเด็กปฐมวัย คือพัฒนาการทางการพูด เนื่องจากเด็กในวัยนี้จะเริ่มรู้จักใช้ภาษาพูดมากขึ้น เริ่ม เรียนแบบคำพูดของผู้ใหญ่ เริ่มใช้คำศัพท์มากขึ้น เริ่มถาม คำถาม การพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยมีความ แตกต่างกันในแต่ละคนขึ้นอยู่กับปัจจัยในตัวเด็ก

การปลูกฝังบุคลิกภาพของวัยเด็กเล็กในช่วง 1-5 ปี แรกของชีวิต เป็นช่วงที่สำคัญที่สุดของการพัฒนา บุคลิกภาพ การอบรมเลี้ยงดูเด็ก การกระทำเป็นตัวอย่ง ให้แก่เด็กเป็นสิ่งสำคัญมาก สถาบันทางการศึกษาเป็น สถาบันหนึ่งที่มีส่วนในการส่งเสริมการกล้าแสดงออก ให้กับเด็กได้ (วนิดา ศิลปะกิจโกศล, 2543, หน้า 23-24) สอดคล้องกับ ประภาพร วังสุรีย์ และกาญจนา ดรนุราณ (2556, หน้า 1) กล่าวว่า เด็กปฐมวัยโดยเฉพาะ 3 ปี แรก ของชีวิต เป็นการวางรากฐานของการพัฒนาความ เจริญเติบโตในทุกๆ ด้าน เนื่องจากสมองของเด็กในช่วงวัย ปฐมวัยมีการพัฒนาและสร้างเครือข่ายภายในสมองได้ อย่างรวดเร็ว ทำให้เด็กในช่วงปฐมวัยสามารถเรียนรู้ได้ดี มากกว่าวัยอื่นๆ ดังนั้นการพัฒนาความเป็นผู้นำ การ ปลูกฝังคุณลักษณะ และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ได้แก่ การกล้าแสดงออก การยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ควรเริ่มตั้งแต่ระดับปฐมวัย เพื่อเป็นรากฐานของชีวิตเมื่อ เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่จะได้เป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ

การจัดประสบการณ์โดยการใช้นิทานเป็นสื่อในการ จัดการเรียนการสอน เป็นอีกหนึ่งวิธีในการปลูกฝัง คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของเด็ก ซึ่งนิทานมีส่วนช่วย กระตุ้นพัฒนาการ และส่งเสริมทักษะขั้นพื้นฐานของเด็ก เช่น ทักษะทางด้านการฟัง การพูด การคิด การกล้า แสดงออกอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับ สุวรรณี ไคว์ตระกูล (2554, หน้า 81) กล่าวว่า ตัวแบบในสิ่งแวดล้อมรอบตัว เด็กมีอิทธิพลมากต่อพฤติกรรมของเด็กวัยนี้ ดังนั้นเด็กใน

วัยนี้ควรจะได้รับ การเรียนรู้ โดยการสังเกตเกี่ยวกับ พฤติกรรมเสริมสร้างสังคมต่างๆ เช่น การแสดงความเมตตาต่อเพื่อน สัตว์เลี้ยง และการแสดงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แบ่งของเล่น และขนมให้เพื่อน นอกจากนี้ การเรียนรู้จากตัวแบบจริงแล้ว ครูอาจจะใช้นิทาน การใช้บทบาทสมมติช่วยในการสอนด้วย สอดคล้องกับ กุลยา ตันติผลาชีวะ (2541, หน้า 10-19) กล่าวว่า นิทานเป็นสิ่งที่เด็กชอบ เด็กจึงเกิดการเรียนรู้ได้ดี สามารถจดจำ กล่าวแสดงออกและมีแรงจูงใจที่จะเปิดรับพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ครูจึงสามารถสอดแทรกสิ่งที่ต้องการสอนเด็กหรือเนื้อหาความรู้ต่างๆ ให้กับเด็กตามจุดประสงค์ที่ครูต้องการได้ ซึ่งทำให้เด็กสามารถจำได้ดี และสามารถโยงประสบการณ์ได้ดี สอดคล้องกับ เกริก ยุ้นพันธ์ (2539, หน้า 20) กล่าวว่า การที่เด็กชอบสิ่งใด เด็กจะสนใจและกระทำสิ่งนั้นได้นาน นิทานจึงช่วยสร้างสมาธิของเด็กได้ยาวนานขึ้นและเมื่อเด็กมีสมาธิยาวนานขึ้นก็จะรับรู้สิ่งต่างๆ ได้มากขึ้น ยิ่งถ้า นิทานเหล่านั้นได้รับการเสริมสร้างให้น่าสนใจด้วยเทคนิคใหม่แล้วก็จะได้ผลในการสอนเด็กเหลือคณานับ

การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเป็น อีกหนึ่งวิธีการจัดการเรียนการสอน ที่ช่วยให้เด็กปฐมวัย ได้รับการพัฒนาความสามารถทางด้านภาษา ในด้านการฟัง และการพูด รวมถึงการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ตามบทบาทของตัวละคร สอดคล้องกับ เกริก ยุ้นพันธ์ (2539 อ้างถึงใน ปณิดา ทองมูล, 2555, หน้า 2) การเล่า นิทานประกอบการแสดงบทบาทสมมติช่วยให้การจัด กิจกรรมประสบความสำเร็จ และพัฒนาเด็กได้สมความมุ่งหมาย เด็กนำข้อคิดตัวอย่างไปใช้ในชีวิตประจำวัน และสามารถส่งเสริมพัฒนาการได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับ ทิศนา แหมมณี (2545, หน้า 67) กล่าวว่า วิธีสอนโดยการ ใช้การแสดงบทบาทสมมติ คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่า นิทานเป็นการผสมผสานศิลปะการเล่าเรื่องกับการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง และเป็นสื่ออย่างหนึ่งที่เด็ก ได้รับรู้และแสดงความคิดเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการจัด ประสพการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่า นิทานว่าจะช่วยพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัยหรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางให้ ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาปฐมวัยได้นำการจัดประสพการณ์การแสดง บทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานในการพัฒนา ความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของ เด็กปฐมวัยต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาของเด็กปฐมวัยก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดประสพการณ์ การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้าง ความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย
2. เพื่อศึกษาการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ระหว่างการจัดประสพการณ์การแสดงบทบาทสมมติ ประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถ ทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดทำเนื้อหาของการวิจัยผลการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ดังภาพประกอบ

ตัวแปรอิสระ

การจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติ
ประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างเสริมสร้าง
ความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออก
ของเด็กปฐมวัย

ตัวแปรตาม

ความสามารถทางด้านภาษา
1. ความสามารถทางการฟัง
2. ความสามารถทางการพูด

พฤติกรรมการกล้าแสดงออก
1. การกล้าแสดงออกทางวาจา
2. การกล้าแสดงออกทางท่าทาง
3. การกล้าทำกิจกรรมและลองทำสิ่งใหม่ๆ
4. กล้าแสดงออกถึงความเป็นผู้นำ
5. มีความภาคภูมิใจในตนเอง

ภาพประกอบ กรอบแนวคิดของการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ประเมินผลก่อนเรียน (Pretest) โดยนำแบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านภาษาในด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้เด็กทดสอบแล้วบันทึกคะแนนเก็บไว้เปรียบเทียบกับคะแนนสอบหลังเรียน (Posttest)

2. ดำเนินการทดลองตามแผนการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

3. เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ทำการประเมินผลหลังเรียน (Posttest) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยสร้างขึ้น ฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน (Pretest)

4. นำผลที่ได้จากการทดสอบไปวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานและสรุปผลการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. คะแนนความสามารถทางด้านภาษา ในการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อนเรียนและหลังเรียน
2. การกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมเสริมประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน
1.1 ค่าร้อยละ (Percentage)
1.2 คะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) (Arithmetic Mean)
1.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.)

2. สถิติวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
2.1 การหาค่าระดับความยาก (Difficulty : p) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในด้านภาษา ในด้านการฟัง และการพูดของเด็กปฐมวัย

2.2 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination : r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านภาษาในด้านการฟัง และการพูดของเด็กปฐมวัย

2.3 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านภาษาในด้านการฟัง และการพูดของเด็กปฐมวัย

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสามารถทางด้านภาษาในด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง เปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนและก่อนเรียนโดยใช้สถิติ t-test ชนิดกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระจากกัน (Dependent samples)

3.2 วิเคราะห์การกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ต่อการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัย โดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย

จากการดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัย ผลการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ผลที่ได้จากการวิจัย ดังนี้

1. ความสามารถทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัย มีคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ก่อนเรียนเท่ากับ 9.25 มีคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หลังเรียนเท่ากับ 17.00 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.27 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน จากการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย พบว่าความสามารถทางด้านภาษา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. การกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัยที่เรียนด้วยการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางด้านภาษาและ

การกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.77 มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.43 อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ผลการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ได้ผลการวิจัยพร้อมอภิปรายผลดังนี้

1. ความสามารถทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัย ที่เรียนด้วยการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออก หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ทำให้เด็กปฐมวัยมีความสามารถในด้านภาษาสูงขึ้นตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ อนงค์ หมีนัส (2553, หน้า 77) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานที่มีผลต่อพฤติกรรมการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ผลการศึกษาพบว่า 1) ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานที่บ้านอีสานประกอบภาพของเด็กปฐมวัย มีค่าเท่ากับ 0.76 หรือคิดเป็นร้อยละ 76 ซึ่งแสดงหนังสือนิทานที่บ้านอีสานประกอบภาพของเด็กปฐมวัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการฟังและการพูดดีขึ้นจากการจัดกิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 76 และ 2) ปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์จากการเรียนหนังสือนิทานที่บ้านอีสานแล้วมีพฤติกรรมการฟังและการพูดหลังจากการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. การกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ระหว่างการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัยมีค่าเท่ากับ 2.77 อยู่ในระดับมาก เป็นการจัดกิจกรรมที่ดี และมีคุณค่า เด็กปฐมวัยมีความสนใจ ชื่นชอบ กระตือรือร้นในการแสดงออก และร่วมกิจกรรมดังกล่าวด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน

ส่งผลให้เด็กกล้าที่จะตอบคำถาม เล่าเรื่องราวสั้นๆ แต่งประโยคสั้นๆ ได้ และแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานได้อย่างราบรื่นต่อเนื่อง สอดคล้องกับ ประภาพร วังสุรีย์ และกาญจนา ดรบุราณ (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่องการจัดประสบการณ์แบบโครงการเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นผู้นำด้านการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบโครงการเพื่อพัฒนาความเป็นผู้นำด้านการกล้าแสดงออก พบว่าหลังจากการจัดประสบการณ์แบบโครงการเด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความเป็นผู้นำด้านการกล้าแสดงออกสูงกว่าก่อนทดลอง คิดเป็นร้อยละ 94 ($\bar{x} = 1.89$, S.D. = 0.2) แสดงว่าการจัดประสบการณ์แบบโครงการมีผลต่อพฤติกรรมความเป็นผู้นำด้านการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัยเป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทานเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางด้านภาษาและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ครูผู้จัดประสบการณ์ควรศึกษาหลักการทฤษฎี ให้ละเอียดเพื่อที่เด็กจะได้รับประสบการณ์ที่หลากหลายและสามารถเกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้องตามหลักการพัฒนาการในแต่ละช่วงวัย ซึ่งจะส่งผลต่อพัฒนาการเด็ก

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2547). *คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546. (สำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2547). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 (สำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2541). การเล่านิทาน. *วารสารการศึกษาปฐมวัย*, 2(2), 10-19.
- เกริก ยूनพันธ์. (2539). *การเล่านิทาน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มปท.
- ทิตนา แซมมณี. (2545). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภาพร วังสุรีย์ และกาญจนา ดรบุราณ. (2556). *การจัดประสบการณ์แบบโครงการเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นผู้นำด้านการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏจันเกษม.

2. การจัดประสบการณ์ในแต่ละแผนการจัดประสบการณ์ ครูควรจัดทั้งกิจกรรมรายบุคคลเพื่อส่งเสริมการพัฒนาเด็กตามศักยภาพของแต่ละบุคคล และกิจกรรมกลุ่ม เพื่อสร้างความสามัคคีและยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกทุกคน

3. การนำแผนการจัดประสบการณ์ไปใช้ ควรมีการยืดหยุ่นเวลาและปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการของเด็กแต่ละช่วงวัย เพื่อให้การจัดประสบการณ์บรรลุผลสูงสุดสามารถทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

1. ควรมีการพัฒนาความสามารถทางภาษาด้านการฟังและการพูดและการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย โดยการจัดประสบการณ์การแสดงบทบาทสมมติประกอบการเล่านิทาน ควรจัดให้ครบทั้ง 6 กิจกรรมหลักของการจัดประสบการณ์ เพื่อให้พัฒนาการด้านการฟังและพูดและการกล้าแสดงออกบรรลุผลยิ่งขึ้น และหาข้อสรุปผลการศึกษาค้นคว้าให้กว้างขวางยิ่งขึ้น
2. การให้คะแนนระหว่างผู้สังเกต 2 คน ควรจะมีการพูดคุยถึงปัญหาที่เกิดขึ้น
3. การสร้างเครื่องมือการประเมินเด็กปฐมวัย ควรเป็นเครื่องมือที่ใกล้ตัวเด็ก หรือเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน

วนิดา ศิลปะกิจโกศล. (2543). ผลของการทำกิจกรรมการปั้นแบบชี้แนะ กิ่งชี้แนะ และแบบอิสระที่มีต่อความเชื่อมั่น
ในตนเองของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อนงค์ หมื่นสา. (2553). ผลการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้หนังสือนิทานพื้นบ้านอีสานที่มีผลต่อ
พฤติกรรมการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม.

วารสารวิชาการ
หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร